

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. V.**, zastoupeného JUDr. Vlastou Dohnalovou, advokátkou se sídlem Petra Bezruče 598, Sokolov, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje,** se sídlem Sokolovská 108/A, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného o uložení blokové pokuty ze dne 23. 6. 2010, blokem série NE/2007 č. E 6121988, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2010, č. j. 17 A 49/2010 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2010, bloku série NE/2007 č. E 6121988. Tímto rozhodnutím byla stěžovateli v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 100 Kč za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), podle kterého je řidič motorového vozidla povinen být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, pokud jím je vozidlo vybaveno.

Stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Připouští, že podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu sice není proti rozhodnutí v blokovém řízení přípustná žaloba, to však správní orgán nezbavuje povinnosti vydat rozhodnutí v souladu se zákonem a za splnění všech zákonem stanovených podmínek. Ačkoli stěžovatel od počátku řízení namítá, že pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení nebyly dány zákonné podmínky, krajský soud se těmito námitkami nezabýval a k ověření tvrzení stěžovatele neprovedl žádné dokazování. Krajský soud zcela pominul jeho tvrzení, že se přestupku uvedeného v bloku nedopustil a že tento přestupek byl v bloku příslušníkem Policie ČR chybně zaznamenán. Stěžovatel trvá na skutečnosti, že při předmětné silniční kontrole neměl v pořádku lékárničku, a že tedy jeho jednání nespočívalo v tom, že by řídil vozidlo bez použití bezpečnostních pásů. Pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí opakovaně odkazuje na skutečnost, že zasahující policista popsal přestupek v záznamu, který předal Městskému úřadu Sokolov, pak takový úřední záznam nemůže sloužit jako důkaz. Důkazem v řízení může být toliko výslech zasahujícího policisty, k němuž ovšem krajský soud nepřistoupil. Krajský soud se dále nevypořádal s námitkami stěžovatele, že rozhodnutí vydané v blokovém řízení neobsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti (chybějící místo spáchání přestupku a jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby). Stejně tak není v pokutovém bloku uvedeno bydliště stěžovatele a ani z jeho podpisu není zřejmé, že by s uložením pokuty v blokovém řízení souhlasil. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek ve smyslu § 107 s. ř. s.
Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stěžovateli byla dne 23. 6. 2010 uložena pokuta 100 Kč za přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, a to pokutovým blokem série NE/2007 č. E 6121988. Stěžovatel uloženou pokutu na místě uhradil. Pokutový blok obsahuje následující údaje: *jméno a příjmení* V. V., *datum narození* X, *bydliště* H. S., L., *pokuta uložena za přestupek* dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/90 Sb., ve znění pozdějších předpisů, *totožnost ověřena* OP X, *doba, místo a popis přestupkového jednání* 23. 6. 2010 17:20 Krásno - Čistá, řidič – pásy, RZ X, *celková výše uložené pokuty* 100 Kč. Pokutový blok dále obsahuje údaj o místu a datu vystavení: Krásno

23. 6. 2010, otisk úředního razítka Policie ČR, vlastnoruční podpis oprávněné osoby, a dále údaj o potvrzení převzetí dílu B – pokutového bloku dne 23. 6. 2010 včetně podpisu stěžovatele.

Dne 29. 6. 2010 bylo Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje, obvodním oddělením Horní Slavkov, zasláno Městskému úřadu Sokolov oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení č. j. KRPK-36003/PŘ-2010-190912. Dne 12. 7. 2010 stěžovatel obdržel oznámení, které dne 2. 7. 2010 vydal Městský úřad Sokolov, odbor dopravně správních agend, pod č. j. ODSA-297589/2010/Tk, o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.

Proti rozhodnutí o uložení blokové pokuty podal stěžovatel žalobu ke krajskému soudu, v níž namítal, že žalovaný neuvedl v pokutovém bloku právní kvalifikaci přestupku v souladu se zjištěným skutkových stavem a že pokutový blok neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že pokutový blok neobsahuje čitelné údaje o bydlišti stěžovatele a době a místu přestupkového jednání, není v něm ani slovně vyjádřen popis přestupkového jednání a zcela chybí jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby. Stěžovatel rovněž nesouhlasil s tím, že by podepsal blok na pokutu, podle kterého se měl dopustit přestupku tak, jak je mu kladeno za vinu.

Napadeným usnesením krajský soud podanou žalobu jako nepřípustnou odmítl. Dospěl k závěru, že stěžovatel projevil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a akceptoval, že se tohoto přestupku dopustil tím, že při jízdě osobním vozidlem nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Krajský soud upozornil, že pokud stěžovatel měl jakékoli pochybnosti o charakteru přestupkového jednání, které mu bylo kladeno za vinu, měl možnost sporné skutkové a právní otázky řešit v následně zahájeném správním řízení o přestupku. Dále uvedl, že na pokutovém bloku bylo vyznačeno komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena, toto rozhodnutí bylo vydáno na základě projeveného souhlasu stěžovatele a stěžovatel se mu dobrovolně podrobil, když uloženou blokovou pokutu zaplatil. V důsledku toho se stěžovatel zbavil práva na projednání věci v řízení o přestupcích a na uplatnění řádných opravných prostředků. Pokud stěžovatel až následně zpochybnil právní otázku řešenou v blokovém řízení, pak se dle názoru krajského soudu pokusil zvrátit pro sebe nepříznivý dopad uzavřeného blokového řízení, kdy mu na podkladě zjištěného přestupku byly připsány dva body do bodového systému, čímž dosáhl dvanácti bodů s následkem pozbytí řidičského oprávnění.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, přičemž podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu (nebo o zastavení řízení), lze kasační stížnost podat pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (k tomu srovnej např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS: *„Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“*).

Ve shodě s výše uvedeným tak Nejvyššímu správnímu soudu přísluší se v předmětné věci zabývat pouze tím, zda bylo namístě žalobu stěžovatele odmítnout, tj. zda proti rozhodnutí o pokutě uložené v blokovém řízení je či není přípustná žaloba ve správním soudnictví, a již mu nepřísluší se přímo zabývat věcnou správností žalobou napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, blokové řízení je svou povahou řízením specifickým, zkráceným, zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. K posouzení právního charakteru aktu spočívajícího v uložení blokové pokuty se Nejvyšší správní soud vyjádřil již ve svém rozhodnutí ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, publikovaném pod č. 505/2005 Sb. NSS, v němž konstatoval, že *„posuzuje-li Nejvyšší správní soud charakter uložení blokové pokuty z hlediska přímého dopadu do sféry stěžovatelčiny, tj. do stěžovatelčiných subjektivních práv, pak dospívá k závěru, že uložení pokuty v blokovém řízení představuje akt vydaný příslušným správním orgánem s cílem autoritativně zasáhnout do právních vztahů osoby obviněné z přestupku jako účastníka řízení o přestupku. Jde tedy o rozhodnutí mající podobu individuálního správního aktu. Jsou tak splněny podmínky podávané z § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. jde o úkon správního orgánu, jímž se osobě, která se přestupku dopustila, zakládá povinnost zaplatit pokutu. Materiální sféra stěžovatelčina tedy byla takovým úkonem zřetelně zasažena a takový úkon si tedy obecně vyžaduje nutnost přezkumu ve správním soudnictví, neboť subsumpci pod žádnou z legálních výjimek přezkoumatelnosti tu dovodit nelze.“*

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že uložení pokuty v blokovém řízení je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nicméně z hlediska možnosti jeho přezkumu ve správním soudnictví zároveň v citovaném rozhodnutí uvedl následující: Označuje-li soudní řád správní za nepřípustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše *(a minori ad maius)* musí být nepřípustná žaloba proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích, které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho

vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové a právní posouzení jeho jednání. Jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích je skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou obsaženou v tomtéž ustanovení, která musí být splněna kumulativně, je skutečnost, že přestupek byl spolehlivě zjištěn.V případě, že by ten, kdo by se dle názoru správního orgánu měl přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by nutno otázky skutkové dokazovat a v návaznosti na to provést právní posouzení věci. To by probíhalo v „běžném“ správním řízení, jehož iniciování je fakticky v dispozici osoby, která se měla přestupku dopustit. Osoba obviněná z přestupku tak buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést řízení a souhlasí se sankcí, která jí je v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež jí nelze odepřít, na zahájení správního řízení o přestupku.

V uvedené právní věci však stěžovatel tohoto práva nevyužil. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že stěžovatel dne 23. 6. 2010 prokazatelně a vědomě projevil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a svým podpisem akceptoval, že se uvedeného přestupku dopustil tím, že dne 23. 6. 2010 v 17:20 hod. nebyl při jízdě osobním vozidlem RZ X v obci Krásno – Čistá za jízdy připoután bezpečnostním pásem, což bylo kvalifikováno jako přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Tyto údaje jsou obsahovou součástí vystaveného a ručně vypsaného pokutového bloku, s nimiž stěžovatel měl možnost se seznámit a tedy je i zpochybnit či žádat odstranění jím shledaných nejasností a rozporů. Stěžovatel však tyto údaje potvrdil svým vlastnoručním podpisem. Pokutový blok obsahuje zákonem stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, tj. obsahuje jednoznačné údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. V této souvislosti pak nelze krajskému soudu vytýkat, že svou argumentaci podpořil také údaji obsaženými v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 29. 6. 2010. Toto oznámení učiněné příslušníkem Policie ČR Městskému úřadu v Sokolově je součástí správního spisu a údaje v něm obsažené zcela korespondují s údaji obsaženými na pokutovém bloku, z nichž při následném zpracování oznámení příslušník Policie ČR zjevně vycházel.

Vlastnoručním podpisem obviněný (stěžovatel) stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tj. jednoznačně potvrdil naplnění podmínek stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Pokud stěžovatel měl jakékoli pochybnosti o charakteru přestupkového jednání, které mu bylo zasahujícím příslušníkem Policie ČR vytýkáno, nemusel považovat předmětný přestupek za spolehlivě zjištěný a souhlasit s uložením sankce v blokovém řízení (a souhlasným konáním blokovou pokutu uhradit), ale měl možnost, aby z jeho pohledu nejasné skutkové a právní otázky byly vyřešeny v

následně vedeném správním řízení o přestupku. Stěžovatel při obvinění z přestupku vyjádřil svůj souhlas s rozhodnutím o uložení pokuty v blokovém řízení a svůj souhlas kvalifikovaně nezpochybnil ani v řízení před správním soudem, kdy v žalobě brojil toliko proti druhu a právní kvalifikaci jednání, kterého se měl uvedeného dne dopustit.

Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je přitom poskytnutí soudní ochrany osobám, které tvrdí, že byly dotčeny na svých právech a nedomohly se před správními orgány požadované ochrany, ač se o to pokusily využitím dostupných prostředků, které jim zákon dává k dispozici. Za situace, kdy sám stěžovatel ani nepožadoval, aby s ním bylo vedeno řízení o přestupku, tj. nevyvolal samotné řízení v prvním stupni, proti němuž jsou přípustné opravné prostředky, nemůže se nyní úspěšně dožadovat soudní ochrany.

Jakkoli Nejvyšší správní soud plně respektuje právo na spravedlivý proces, jehož podstatnou složkou je právo na projednání věci nezávislým soudem, v případě, kdy osoba obviněná z přestupku vyjádří svůj souhlas s rozhodnutím o uložení pokuty v blokovém řízení a vzdá se tímto vedení dalšího správního řízení, není proti takovému rozhodnutí přípustné podání žaloby a nelze je tedy podrobit věcnému přezkumu ve správním soudnictví. Ochrana v podobě projednání věci nezávislým soudem je zde odepřena z toho důvodu, že stěžovatel jakožto osoba obviněná z přestupku vyslovil ve smyslu výše uvedeného svůj souhlas, nezpochybnil jemu předložené údaje na rozhodnutí v blokovém řízení a spokojil se s ukončením věci tímto způsobem, bez vyjádření jakýchkoliv pochybností. V souvislosti s výše uvedeným tak neobstojí ani ty kasační námitky stěžovatele, podle kterých krajský soud pochybil, pokud k ověření tvrzení stěžovatele neprováděl v řízení žádné dokazování. Jak již bylo shrnuto výše, stěžovatel se v předmětné věci spokojil s uložením pokuty v blokovém řízení, svým souhlasem vyloučil provádění správního řízení a za tohoto stavu krajský soud nepochybil, pokud žalobu stěžovatele odmítl, neboť nebyl oprávněn provádět meritorní (věcný) přezkum napadeného rozhodnutí, případně s tím spojené dokazování.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění žádného z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud vydal rozhodnutí ve věci samé, již samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu